

God in huis

Slowakije, 4 januari

Samko Polhoš, 12

Oma en de vijfjarige Samko bleven staan op de smerige straat en keken toe terwijl een groot aantal mensen op een zaterdagochtend de woning van de Mižigar-familie binnendromde. In hun zigeunerdorp in Slowakije had een menigte maar één ding te betekenen: een knokpartij! Nieuwsgierig trok oma Samko in de richting van het huis. Ze wilde een glimp opvangen van het gevecht.

Toch bleek niemand klappen uit te delen in het huis. In plaats daarvan waren 50 mensen opgepropt in een grote woonkamer. Ze zongen liederen over Jezus en baden. Samko keek aandachtig toe. Hij luisterde naar de liederen en gebeden. Hij vond ze mooi. Na 2 uur was de bijeenkomst afgelopen en oma zei dat het tijd was om te gaan.

Zijn vader was woedend toen hij Samko en oma zag. Twee uur lang had hij naar hen gezocht, terwijl hij van huis tot huis was gegaan in Rakúsy. 'Waar ben je geweest?', vroeg vader boos. 'Waar heeft satan je naartoe gebracht?'. 'We hebben een bezoekje gebracht aan het huis van de Mižigars', zei oma rustig. 'Waarom was je daar?', wilde vader weten. Hij had gehoord dat christenen daar op zaterdagen aanbaden. 'Duivelen wonen in hun huis!'. 'Helemaal niet! Ze hebben hele fijne zangdiensten daar', zei oma. 'God woont in dat huis'. 'Nee, geen twijfel over mogelijk, het is satan', zei vader. Hij wilde de hele kwestie niet verder bespreken.

Oma hield zich stil, maar Samko kon zijn mond niet houden. Terwijl hij door het huis liep, zong hij de liederen over Jezus die hij had gehoord. Hij ging naar zijn vader. 'Papa, de volgende sabbat wil ik u graag meenemen naar dat huis zodat u kunt zien wat daar gebeurt', zei hij. 'Nee', antwoordde zijn vader, 'Ik ga niet'. Die zaterdag ging Samko echter opnieuw naar zijn vader. 'Laten we naar dat huis gaan', stelde hij voor. Toen zijn vader weigerde, pakte de jongen zijn hand. 'Kom, we gaan!', hield hij vol. En vader ging. De lange man en kleine jongen wandelden hand in hand naar de thuisgemeente. Oma had haar plekje al gevonden in het huis toen Samko en zijn vader arriveerden, maar door de menigte zagen ze elkaar niet. Vader en Samko stonden tegen een muur, terwijl ze luisterden naar het gezang. Plotseling begon vader te huilen. De tranen verbaasden hem. Hij was een sterke man die nooit huilde. Zelfs om de dood van zijn grootouders had hij geen traan gelaten. Samko was ook verbaasd. Hij had zijn vader nog nooit zien huilen.

Aan de andere kant van de kamer ving oma een glimp op van vader en zag dat hij huilde. Ze begon zelf ook te huilen. 'Op een dag zal hij een christen worden', dacht ze, terwijl tranen van blijdschap langs haar wangen stroomden. Die middag vroeg oma aan vader, 'Wie denk je dat aanwezig was in dat huis? Satan of God?' Zonder twijfel zei vader, 'Ik ben ervan overtuigd dat God op die plek woont'. Hij kon niet uitleggen waarom hij had gehuild, maar iets in hem veranderde. Vanaf die dag dronk hij geen alcohol meer en schreeuwde niet langer tegen moeder en de kinderen. Hij begon de Bijbel vanaf het begin te lezen, in Genesis. Zes maanden lang las hij, ondertussen vaak rokend, dagelijks in zijn Bijbel. Totdat hij zijn sigaret plotseling weggooidde.

Vroeger had vader geweigerd om met zijn gezin te delen hoe weinig geld hij verdiende door af en toe klusjes te doen. Maar op een gegeven moment vond hij een baan als houthakker en begon zijn gezin te onderhouden. Hij ging ook niet langer uit met zijn vrienden, in plaats

daarvan bracht hij tijd door met moeder, Samko en de twee broers en zussen van Samko. Na het eerste bezoek keerde vader elke sabbat terug naar de thuisgemeente. Twee jaar later werd hij door de doop lid van de Adventkerk. Oma en moeder werden ook gedoopt – op dezelfde Sabbat.

Samko, nu 12 jaar oud, wil ook gedoopt worden. Elke sabbat gaat hij met zijn vader, moeder en grootmoeder naar de nieuwe Adventkerk die in 2018 in zijn dorp werd gebouwd. Hij zei dat God in zijn huis woont. 'Het leven is zoveel beter nu', vertelt hij. 'Vader leest ons de Bijbel voor en hij werkt om ons te onderhouden'.

Bidden voor vader

Slowakije, 11 januari

Dominika Gaborova, 15

Dominika Gaborova kon niet wachten om haar vader over Jezus te vertellen. Na een bezoek aan de Adventkerk rende ze de deur door en begroette haar vader in hun huis in Rakúsy, een zigeunerdorp in Slowakije. 'Ik geloof in Jezus', riep ze uit. Vader wendde zich van haar af. Hij wilde niet luisteren. Het maakte Dominika verdrietig.

Toen kwam oom Robert op bezoek. Hij was een adventist en vader kon niet weigeren om naar hem te luisteren. 'Herinner je je nog hoe ik mijn leven vroeger leidde?', zei oom Robert. 'Ik leef nu niet meer zo omdat Jezus me heeft geholpen en mijn leven is zoveel beter nu.' Vader wist dat oom Robert de waarheid sprak. Hij accepteerde de uitnodiging van oom Robert om naar een Bijbelstudie te gaan in een naburig huis.

Tijdens dit bezoek kwam vader tot geloof in Jezus. Hij hield op met roken, drinken en gokken. Hij en Dominika, die twaalf was, werden samen gedoopt. Dominika was blij met haar nieuwe vader. 's Ochtends en 's avonds baden ze en lazen ze samen in de Bijbel. Op Sabbat gingen ze samen naar de kerk.

Maar op een dag kreeg vader een meningsverschil met iemand in de kerk. De volgende Sabbat weigerde hij naar de kerk te gaan. Ook begon hij weer te roken, te drinken en te gokken. Dominika was daar zo verdrietig om. Ze bad voor haar vader dat hij zich weer tot God zou richten. 'Mijn God, ik smeed U om vader te helpen zodat hij stopt met roken', zei ze. 'Breng vader alstublieft terug naar de kerk zodat we als een gezin weer samen naar de kerk kunnen gaan'. Ze bad elke dag. Elke keer dat ze in de Bijbel las, deelde ze met vader wat ze gelezen had. Aandachtig luisterde hij.

Een aantal maanden gingen voorbij en haar vader hield op met gokken. Daarna kwam er een einde aan het drinken. Op een Sabbat riep hij Dominika terwijl ze zich voorbereidde om naar de kerk te gaan. 'Wacht op mij', zei hij. 'Ik ga met je mee.' Dominika was uitbundig van vreugde! God gaf antwoord op haar gebeden. Ze bleef bidden voor haar vader. Ze bleef de Bijbelteksten delen.

Op een dag las ze 1 Korintiërs 13 en gaf ze haar Bijbel aan haar vader zodat hij het hoofdstuk ook kon lezen. Terwijl hij las, begon vader te huilen. De tranen verbaasden Dominika. Haar vader was een grote, sterke man en ze had hem nog nooit zien huilen. Vader las: 'Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde.' Hij omhelsde Dominika stevig. 'Dank je', zei hij. 'Dank je dat je me geholpen hebt om de weg naar God weer terug te vinden'.

Vandaag de dag gaat vader soms naar de kerk en hij rookt nog steeds. Toch wordt hij voortdurend aangespoord om zijn hart weer volledig aan God te geven. Een adventistische buurvrouw gaat regelmatig bij hem op bezoek en herinnert hem er dan ook aan dat hij niet alleen de vader is van Dominika, maar ook van 5 jongere zonen en dochters. 'Zie je niet dat je leven beter is met God dan zonder Hem?', sprak ze.

Moeder is geen adventist, maar ze hoopt ook dat vader zich opnieuw tot God keert. 'Je was een betere man toen je naar de kerk ging', zegt ze tegen hem. Elke dag bidt Dominika voor

Zendingsberichten voor kinderen eerste kwartaal 2020

haar vader en moeder dat ze hun hart geheel en al aan God zullen geven. 'Ik ben God heel dankbaar omdat ik kan zien dat God ons helpt', zei ze.

Geen eten!

Tsjechische Republiek, 18 januari

Larisa Abajyan, 14

Op een avond verkondigde vader tijdens de dagsluiting met het gezin dat een geliefde tante een scheiding aan wilde vragen in de Tsjechische Republiek. Hij en moeder besloten om in gebed te gaan en de volgende dag te vasten. De dertienjarige Larisa Abajyan sprak en zei, 'Ik wil ook vasten en bidden'. Langzaam schudde vader zijn hoofd. 'Je bent te jong', zei hij. 'Maar vader', verdedigde Larisa zich, 'Ik ben al 13, ik ben geen 9 of 5 jaar oud zoals mijn broertjes. Ik wil echt vasten en bidden voor tante'. Vader en moeder twijfelden, maar Larisa bleef volhouden. Uiteindelijk stemde vader ermee in.

's Ochtends herinnerde Larisa zich dat ze besloten had de hele dag niets te eten. In plaats daarvan zou ze water drinken en ervoor bidden dat tante van gedachten zou veranderen. Ze ging eerst in gebed. 'Alstublieft, red haar gezin, Heer, omdat ik weet dat niets onmogelijk is voor U om te doen', zo bad ze. Daarna dronk ze een groot glas water. Vervolgens voegde ze zich bij de rest van het gezin voor de dagopening en iedereen bad voor tante. Terwijl Larisa's broers naar de keuken renden voor het ontbijt, ging ze naar haar kamer zodat ze hen niet zag eten. Daar las ze haar Bijbel en bad ze voor tante. Omdat ze kon horen dat haar broers nog steeds aan het eten waren, haalde ze haar kwast en verf tevoorschijn en schilderde ze grote bomen en paarse bergen.

Na het ontbijt speelde Larisa met haar broertjes in de woonkamer. Van tijd tot tijd bad ze in stilte voor tante. Rondom lunchtijd vroeg moeder haar hoe ze zich voelde. 'Het gaat goed, het gaat prima met me', antwoordde Larisa. 'Ik kan dit, maak je geen zorgen.' Nadat ze een glas water had gedronken, ging ze opnieuw terug naar haar slaapkamer. Ze begon honger te krijgen. Ze bracht een poosje op het internet door om te zoeken naar informatie over Engeland. Het was haar droom om op een dag Engeland te kunnen bezoeken.

In de namiddag speelde Larisa nog wat met haar broertjes, maar ze begon nu hele erge honger te krijgen. Ze zei het tegen vader. 'Je kan het!', antwoordde hij. In stilte bad Larisa voor tante en schonk een nieuw glas water voor zichzelf in.

Toen het etenstijd was, ging Larisa naar haar kamer, waar ze wat kleren opvouwde, haar bureau afstofte en alles ordende. Tijdens de dagsluiting bad het gezin voor tante en spraken ze de dag met elkaar door. 'Waar had je plezier in vandaag?' vroeg vader aan Larisa. 'Ik ben blij dat ik nog leef!', antwoordde ze. De volgende ochtend vond Larisa dat het ontbijt beter smaakte dan ooit. Een paar dagen later liet vader weten dat tante van gedachten was veranderd en niet meer wilde scheiden. Larisa was zo blij!

Een jaar is inmiddels voorbijgegaan en nu bidt en vast Larisa twee keer per maand. Er zijn vele manieren om te vasten. Ze kan een dag lang geen voedsel eten. Ze kan het toetje voor een dag laten staan. Of ze kan een dag lang het internet niet gebruiken. Wanneer ze vast, bidt ze voor iets bijzonders – een familielid, een examen of een probleem op school. Ze zei dat God op wonderbaarlijke manieren kan antwoorden.

De kracht van één doop

Tsjechische Republiek, 25 januari

Yana Stoyka, 14

Wat heeft één doop te betekenen? Als klein meisje wilde Yana Stoyka graag gedoopt worden, maar haar ouders zeiden dat ze te jong was. Op dertienjarige leeftijd herinnerde ze zich plotseling haar wens om gedoopt te worden. En ze dacht niet alleen terug aan het idee. Een sterk, onweerstaanbaar verlangen vervulde haar. 'Ik wil gedoopt worden!', zei ze tegen zichzelf. Yana begon deel te nemen aan de doopcursus die zes maanden in beslag zou nemen en plaatsvond in de Russisch sprekende Adventkerk waar haar ouders naartoe gingen in Praag, de hoofdstad van de Tsjechische Republiek. Enthousiast vertelde ze haar familie en vrienden over haar voornemen om haar hart aan Jezus te geven.

Olga, een 21-jarige geadopteerde zus in Oekraïne, kreeg het nieuws te horen en verkondigde 'ik wil ook gedoopt worden!' Olga begon catechisatielessen te volgen in Oekraïne en maakte plannen om naar Praag te reizen zodat ze op dezelfde sabbat kon worden gedoopt als Yana. Yana was er ontzettend blij om dat Olga ook gedoopt wilde worden. Nu werd één doop vermenigvuldigd! Terwijl de dag van de doop naderde, nodigde Yana familieleden en vrienden uit naar de kerk om te komen kijken. Ook vroeg ze haar 17 klasgenoten mee van school, de enige adventistische school in Praag.

'Ik kijk er zo naar uit om gedoopt te worden!', zei Yana. 'Dit is een groot feest en ik zou zo blij zijn als je kwam.' Het hoofd van de school verbaasde zich over het gezicht van Yana als ze sprak met haar klasgenoten, waarvan velen behoorden tot andere christelijke richtingen of helemaal niet naar de kerk gingen. Yana's gezicht straalde dan van vreugde.

Eindelijk was de grote sabbatdag daar, 22 september 2018. Familieleden en vrienden vulden de kerk. Yana was zo blij. Toen ze uit het water kwam, realiseerde ze zich dat haar droom in vervulling was gegaan. De predikant vroeg aan de toehoorders wie er de volgende keer gedoopt wilde worden. Yana's jongere zusje, Esther, sprong onmiddellijk overeind en rende naar voren. Twee tienermeisjes volgden haar. Yana had niet blijer kunnen zijn. Nu kwamen uit één doop vijf dopelingen voort!

Acht van Yana's klasgenoten gingen in op haar uitnodiging om aanwezig te zijn bij de doop. Na een poosje besloten drie van hen – twee meisjes en één jongen – dat ze ook gedoopt wilden worden. Yana was er zo blij om. Nu zou één doop acht dopen tot gevolg hebben. Maar daar bleef het niet bij. Yana heeft een oudere zus, genaamd Diana, die 21 jaar is en studeert aan de universiteit in Oekraïne. Diana reisde naar Praag om getuige te zijn van Yana's doop. Na afloop zei ze, 'Weet je, ik wil ook gedoopt worden.' Een maand later werd Diana gedoopt in Oekraïne.

Wat heeft één doop te betekenen? De Heilige Geest heeft Yana's keuze om gedoopt te worden gebruikt om de harten van acht andere mensen aan te raken. Één doop bracht negen dopelingen voort. 'Na mijn doop wilden ook andere mensen gedoopt worden', zei Yana. 'Prijs God!'

Toen een hart stilstond

Roemenië, 1 februari

Naomi Felicia Maftei, 13

Naomi Felicia Maftei kwam te laat aan bij haar christelijke school in Constanta, Roemenië. Omdat ze dacht dat ze de ochtendaanbidding had gemist, rende ze regelrecht naar haar klaslokaal. De onderwijzer bracht haar tot stilstand bij de deur. 'Ga naar de wijding', zei ze. Naomi draaide zich om en met grote snelheid ging ze richting de hal waar de verering plaatsvond. Tijdens het rennen voelde ze haar hart bonzen. Het kwam niet in haar hoofd op om te stoppen zodat ze uit kon rusten. Ze was veel te laat voor de wijding.

Toen ze de hal had bereikt, bleef ze staan om een zitplaats voor zichzelf te vinden. Haar zicht werd wazig. Alles werd zwart. Een klasgenoot ving Naomi op terwijl ze op de grond viel. Iemand riep om de verpleegster van de school. Toen Naomi bij bewustzijn kwam, lag ze op een bed in de verplegingspost. De zuster reanimeerde haar. Naomi stond op en probeerde te vertrekken.

'Je moet weer rustig gaan liggen en wachten totdat de ambulance er is', zei de verpleegster. Terwijl Naomi buiten bewustzijn was geweest, had ze 112 gebeld, het Roemeense meldpunt voor ongevallen. Naomi ging weer liggen en haar hart stond stil. Vanaf dat moment weet Naomi alleen wat haar ouders haar later hebben verteld.

De ambulance arriveerde en twee paramedici probeerden Naomi's hart weer aan de praat te krijgen. Acht keer dienden ze haar via een defibrillator schokken toe. Haar hart reageerde niet. De ambulancebroeders reanimeerden haar om de beurt.

Tien minuten, 20 minuten, 30 minuten gingen voorbij. De broeders waren uitgeput, maar ze gingen door. Na een uur reanimeren, begon Naomi's hart heel zwakjes te kloppen. De hartslag was voldoende voor de paramedici om haar naar de ambulance te dragen. In het ziekenhuis legden artsen het meisje aan allerlei slangen en dienden haar de medicijnen toe die haar hart weer sterk zouden maken. Naomi kwam weer bij bewustzijn en verdwaasd probeerde ze de slangetjes te verwijderen. Een verpleegster gaf haar een kalmerend middel om haar in een daardoor veroorzaakte coma te laten wegglijden.

De artsen voerden een ernstig gesprek met de ouders van Naomi. Naomi, zo zeiden ze, zou nooit herstellen omdat haar hart zo lang inactief was geweest, waardoor haar hersenen te lang zonder zuurstof waren geweest. 'Als ze in leven blijft, zal ze nooit in staat zijn om te praten', zei een dokter. 'Ze zal jullie niet herkennen. Ze zal altijd verbonden blijven aan de machines en geen normaal leven kunnen leiden.' Vier uur later werd Naomi wakker. Aarzelend stelde een zuster haar een paar vragen om na te gaan of haar hersenen naar behoren functioneerden.

'Hoe heet je?', vroeg de zuster. 'Naomi', zei Naomi. 'Welke dag is het vandaag?' 'Vrijdag, 3 maart', antwoordde Naomi naar waarheid. Artsen verdrongen zich om Naomi's bed terwijl ze hun verbazing uitten over het feit dat ze wakker was en praatte. Die avond brachten kerkleden haar een bezoek om voor haar te bidden. Naomi was spraakzaam en blij, alsof er niets was gebeurd. Tien dagen later ging Naomi weer naar school. Haar onderwijzers en klasgenoten stonden versteld.

'God kan alles doen', zei Naomi. 'Nu realiseer ik me wat het voor God betekent om wonderen te verrichten.'

Een ratelend wiel

Bulgarije, 8 februari

Borislav Mitov, 69

Drie adventisten stapten in de auto en gingen op weg naar Blagoëvgrad, een stad in het zuidwesten van Bulgarije. Deze gebeurtenis vond plaats in de tijd van het communisme en de wet was onverbiddelijk. De autoriteiten zouden een adventistische predikant niet toestaan om de stad te bezoeken, waar een groep van vijf zigeuners naar het Woord van God wilde luisteren. Daarom nodigde Borislav Mitov, een 35-jarige adventistische zigeuner, twee vrienden uit om hem vanuit Kyustendil te vergezellen op de reis van 70 kilometer (45 mijl).

Toen ze ongeveer de helft van de weg hadden afgelegd, maakte de auto plotseling een hard geluid en schokte hevig. Borislav stopte het voertuig en hij en zijn medepassagiers stapten uit om te zien wat het geluid had veroorzaakt. Ze kwamen erachter dat iets rondom het voorwiel aan de kant van de bestuurder kapot was gegaan. 'We kunnen zo niet verder gaan', zei hij. 'We moeten de auto hier laten repareren'. Omdat de auto van hem was, wist Borislav ook niet zeker óf hij wel door wilde gaan. De andere vriend had echter een groot geloof. 'Laten we gaan', zei hij. 'God zal met ons zijn'. Borislav en de sceptische vriend aarzelden, maar de vriend bleef hen bemoedigen. Borislav startte de motor.

Pop! Pop! Pop! Pop! De auto liet een hard geluid klinken en schokte hevig. Borislav ging langzamer rijden. *Pop! Pop! Pop! Pop!* Het leek wel alsof het ratelende geluid toenam! 'Laten we de muziek aandoen, zodat we het geluid niet kunnen horen', stelde een vriend voor. 'Nee, laten we zingen om te voorkomen dat we het horen!', zei de ander. De mannen besloten een loflied te zingen. Terwijl ze begonnen te zingen, gebeurde er iets wonderlijks. Het doordringende *pop, pop, pop, pop* hield op. Ook aan het heftige schokken van de auto kwam een einde. Het voertuig zoemde kalm en soepel over de weg. De mannen zongen totdat ze hun bestemming hadden bereikt.

Begerig wachtten de mensen om uit de Bijbel te leren. Borislav realiseerde zich dat deze reis van groot belang was geweest en dat satan had geprobeerd hen tegen te houden. Na het bezoek zei de trouwe vriend, 'Laten we geen vertraging oplopen door de auto hier te repareren. Laten we opnieuw zingen!' De andere twee vonden het een kinderachtig idee. Omdat ze zagen dat het middernacht was, stemden ze toch in met zijn voorstel. Ze konden nu immers toch niets anders doen. *Pop! Pop! Pop! Pop!* De auto rammelde en schokte. Maar zodra de drie mannen een loflied begonnen te zingen, kwam er een einde aan het geluid en de schokken.

Na een tijdje werden de mannen moe en hielden ze op met zingen. Een minuut lang reden ze in volledige stilte. *Pop! Pop! Pop! Pop!* De mannen openden hun mond en zongen opnieuw. Het geluid en het schokken hielden op. Borislav beseftte de omvang van het wonder pas toen hij zijn auto liet repareren. Ongelovig keek de monteur naar de auto. 'Deze auto kan onmogelijk heen en weer zijn gereden', zei hij. 'Na het breken van de wiellager, had het voorwiel na ongeveer twee minuten moeten vastlopen.'

Door een kleine zigeunergroep werd een adventkerk opgericht in Blagoëvgrad die ook vandaag de dag nog steeds een plek is om samen te komen en groeit. Borislav zelf werd predikant. Hij is nu 69 jaar oud en gepensioneerd, maar hij is het ratelende wiel nooit vergeten.

Moed, de hond

Bulgarije, 15 februari

Boyan Karl Smilov, 23

Terwijl de vroege ochtendzon de ruige bergen in Bulgarije bescheen, begonnen twee jonge mannen aan hun wandelroute. Hun rugzakken waren gevuld met voedsel, water, kleding en een tent. De jongemannen waren op de derde dag van een vijfdaagse reis in de Balkan. De vorige dag hadden ze het hoogste punt bereikt, de piek Botev, en nu hadden ze een 9,5 uur durende tocht voor de boeg voordat ze hun tent zouden opslaan voor de nacht.

Al vrij snel na het begin van hun wandeling, merkte Boyan Karl Smilov een hond op. 'Kijk daar nou', zei Boyan tegen zijn vriend, Lyubo. 'Misschien volgt hij ons tot de plek waar het pad zich in tweeën splitst'. De hond was enorm. Als hij op zijn achterbenen stond, zou hij groter zijn dan Boyan of Lyubo. Gedroogde modder kleefde aan zijn klittende vacht. Boyan riep de hond en hij en Lyubo aaiden hem. De hond kwispelde met zijn staart.

Het duurde twee uur voordat Boyan en Lyubo de plek hadden bereikt waar het pad in tweeën splitste. Daarna werd de weg heel steil en ze hadden moeite met het beklimmen. De hond daarentegen klom met gemak voor hen uit. Toen ze stopten om op adem te komen, stond de hond ook stil en keek naar hen, hijgend, terwijl zijn lange tong uit zijn bek hing. Het leek alsof de hond lachte en zei, 'Kom op, tweevoetige schepsels! Jullie zijn veel te langzaam!'

Toen ze twee uur later de top van de volgende piek bereikten, besloten Boyan en Lyubo dat ze de hond een naam zouden geven. Lyubo, die goed was in het verzinnen van namen, zei: 'Laten we hem Moed noemen.' 'Dat is een geweldige naam', zei Boyan. 'Wat goed dat je ons volgt, Moed!' Boyan en Lyubo wandelden weer verder, terwijl Moed vooropging. Koeienherders leven in het Balkangebergte en de trekkers passeerden vele kuddes met koeien die bewaakt werden door grote, gemene honden. Soms blaften de honden en gromden ze tegen de wandelaars.

Uiteindelijk kwamen de trekkers aan bij de open plek waar ze de nacht zouden doorbrengen. Moed verdween. Terwijl ze zich klaarmaakten om te gaan slapen, hoorden ze gegrom. 'Is dat een wolf?', vroeg Boyan. Toen hoorden ze het loeien van koeien die hen voorbijgingen. 'Het zal wel het grommen van een herdershond zijn voor een kudde koeien', zei Lyubo en viel in slaap. Maar Boyan kon de slaap niet vatten. Hij kon het dier heen en weer horen lopen en grommen. Zijn fantasie nam het over en hij stelde zich voor dat de tent wild zou worden aangevallen door de herdershond. Het gegrom kwam steeds dichterbij de tent. Boyan probeerde zijn kleine jachtmes te pakken te krijgen.

Op dat moment klonk er gesnuif aan de nachtelijke hemel. Boyan slaakte een zucht van verlichting. 'Gelukkig, Moed is terug', zei hij. Terwijl hij juist in slaap begon te vallen, was een luid geblaf hoorbaar. Moed en de herdershond die waakte over de koeien blaften woedend tegen elkaar. Toch was Boyan niet bang. 'Daarom volgde Moed ons', dacht hij. 'God stuurde de hond om ons te beschermen.' Hij viel in slaap. De volgende ochtend verdween Moed en kwam niet meer terug.

Psalm 91:5 heeft een hele nieuwe betekenis gekregen voor Boyan. In het vers staat geschreven, 'De verschrikking van de nacht hoeft je niet te vrezen'. Boyan is Moed nooit vergeten. Wanneer hij 's nachts bang is, denkt hij aan Moed en zegt hij tegen zichzelf, 'God beschermt je altijd, al weet je het zelf misschien niet eens.'

De aanbieder

Bulgarije, 22 februari

Sergey Dimitrov, 48

Twee mannen bereikten het Bulgaarse dorp Bukovlak en gingen regelrecht door naar het huis van de elfjarige Sergey Dimitrov. De mannen waren gekleed in pak, hadden een stropdas om en hun haar was netjes gekamd. Vader was bang. Hij dacht dat het undercover agenten waren van de politie die hem in de gevangenis wilden stoppen.

Vader slaakte een zucht van verlichting toen de twee mannen zichzelf voorstelden als predikanten van de Adventkerk. Al was godsdienst niet toegestaan en illegaal in het toen communistische Bulgarije, een predikant was altijd beter dan een rechercheur van de politie. De predikanten legden uit dat één van vaders familieleden, een adventist die ver weg woonde, hem gevraagd had om een bezoek te brengen aan Sergey's zieke zus. Nieuwsgierig keek Sergey toe terwijl de predikanten het gezin bijeen riepen voor een gebed.

Korte tijd later werd zijn zus weer beter en vader nodigde de predikanten uit om terug te komen en opnieuw te bidden. De predikanten waren bereid om meer te doen dan een gebed. Ze kwamen naar hen toe met een tas vol knutselspullen voor kinderen en een Bijbelse kinderfilm op een spoel die met de hand kon worden afgespeeld op een projector.

Nadat hij Sergey had geroepen, zei een predikant, 'Nodig je vrienden uit om te knutselen en een film te kijken. We willen hun vertellen over Jezus.' Zo snel als hij kon, rende Sergey alle huizen af in het dorp waar 3500 mensen woonden. Hij was bang dat de film zonder hem zou beginnen. Zijn vrienden wilden de film ook niet missen. Sommigen kwamen op blote voeten aanrennen. Anderen arriveerden zonder broek aan.

45 kinderen propten zich in Sergeys woonkamer en bekeken de film. Daarna knutselden ze en luisterden ze naar het Bijbelverhaal dat door de predikanten werd verteld. Elk kind kreeg ook wat lekkers. De kinderen konden niet wachten totdat de predikanten hen opnieuw zouden bezoeken. 'Wanneer komen jullie weer om ons een film te laten zien?', vroegen ze.

Twee weken later kwamen de predikanten terug met een nieuwe film en meer knutselspullen. Opnieuw rende Sergey van huis tot huis om zijn vrienden uit te nodigen. Na de film, het knutselen en het Bijbelverhaal, kreeg elk kind een snoepje. Iedereen smeekte de predikanten om snel weer terug te komen.

Drie maanden lang bezochten de predikanten hen om de week. Sergey hield nauwlettend in de gaten welke kinderen naar de bijeenkomsten kwamen en welke ontbraken. Hij ging naar de huizen van degenen die er niet waren en nodigde hen uit om te komen. Meer kinderen moesten naar zijn huis komen zodat het nog gezelliger zou zijn!

Uiteindelijk lieten de predikanten aan Sergey weten dat ze hen niet langer zouden bezoeken. Ze gaven hem een Bijbel en verzochten hem om door te gaan met de ontmoetingen. Ze lieten hem zien hoe hij de verhalen uit de Bijbel kon vertellen. Sergey bleef zijn huis openstellen voor de bijeenkomsten. Sommige kinderen op school maakten hem belachelijk en noemden hem 'de Priester' en 'de Aanbidder'. Een paar jongens zeiden spottend dat hij nooit een vrouw zou vinden omdat geen vrouw zat te wachten op een christelijke echtgenoot. De woorden deden pijn, maar Sergey reageerde niet. Hij bad alleen in stilte, 'God, vergeef hen alstublieft'.

Op een dag werd Sergey geroepen door de buurvrouw, terwijl hij langs haar huis liep. 'Hee, Priester', zei ze. 'Kom mee naar binnen. Mijn zoon is stervende.' Sergey volgde haar het huis in en trof haar jongen aan die buiten bewustzijn op een bed lag. Tijdens het fietsen was hij gevallen. Sergey bad en verzocht de moeder om ook te bidden. Toen ze zei dat ze niet wist hoe ze dat moest doen, gaf hij haar de opdracht om zijn woorden te herhalen. Zodra haar gebed ten einde was gekomen, opende haar zoon zijn ogen. Later gaf Sergey het gezin een Bijbel die hij had gekregen van het adventistische familielid dat ver weg woonde.

Sergey werd de eerste zevendedagsadventist in het dorp toen hij op 16-jarige leeftijd werd gedoopt. Met 18 jaar stichtte hij de eerste Adventkerk in het dorp. Het kerkgebouw was tot stand gekomen door de fondsen waar hij de toenmalige president van de Generale Conferentie, Robert S. Folkenberg, die in die periode een bezoek bracht aan Bulgarije, om had gevraagd. Acht kinderen die zijn huis hadden bezocht om Bijbelse films te kijken, zijn ook gedoopt en vandaag de dag bezoeken ze Sergeys kerk met hun eigen kinderen. De moeder van de zoon die het fietsongeluk had gehad, werd ook adventist.

'We begonnen met een klein aantal, maar veel mensen zijn er ondertussen gedoopt', zei Sergey op 48-jarige leeftijd. 'Op dit moment brengen 86 leden en vele belangstellenden elke sabbat een bezoek aan de kerk.'

Een verhaal om te vertellen

Italië, 29 februari

Manuel Iacono, 9

Op een ochtend ging de tweejarige Manuel Iacono met zijn ouders mee naar de aanbiddingsdiensten die op sabbat in de Ragusa Adventkerk op het Italiaanse eiland Sicilië werden gehouden. 's Middags gingen ze picknicken in de bossen.

Halverwege de picknick kreeg de kleine Manuel last van zijn ademhaling. Moeder raakte zijn voorhoofd aan en voelde dat hij hoge koorts had. Toen gaf Manuel over waardoor zijn hele lichaampje onder de melk zat. Moeder greep de kleine jongen en rende naar de auto, terwijl ze bad, 'God, U heeft hem geschapen. Alleen U kan hem redden.' Vader volgde vlak achter hen.

In de auto zag moeder dat Manuels handen en armen bedekt waren met felle rode blaasjes. De blaasjes verspreidden zich naar zijn borst en rug. Hij had moeite met ademhalen. 'God, U heeft hem geschapen', bad moeder in totale paniek, 'alleen U kunt hem redden.'

In het ziekenhuis plaatste een verpleegster een zuurstofmasker over Manuels neus en mond om hem te helpen met zijn ademhaling. De dokter, een jonge vrouw, vroeg zich af of iets in de bossen de jongen misschien gebeten had. Zijn lichaam vertoonde echter geen tandafdrukken of sporen van beten. Manuel moest de nacht doorbrengen in het ziekenhuis. Moeder bleef bij hem, wanhopig biddend. Al wisten de dokters niet wat er aan de hand was, ze wist heel zeker dat God haar zoon kon redden. 'God, U heeft hem geschapen', bad moeder. 'Alleen U kan hem redden.'

Twaalf dagen gingen voorbij. Manuel bleef worstelen met ademhalen. Hij had nog steeds koorts en zijn hele lijfje was bedekt met rode blaasjes. De dokter vroeg raad bij haar collega's, maar niemand kon vaststellen met welke ziekte ze te maken hadden. Uiteindelijk zei de dokter tegen moeder dat ze Manuel mee naar huis moest nemen. 'We kunnen niets doen', zei ze. 'Alleen bidden behoort nog tot de mogelijkheden.' Twaalf dagen lang had moeder onophoudelijk gebeden en ze bad opnieuw. 'God, U heeft hem geschapen', zei ze. 'Alleen U kan hem redden.'

Terwijl ze haar ogen opende, keek ze naar Manuel. Hij had minder moeite met ademhalen. Binnen een paar uur vervaagden ook de rode blaasjes. De koorts week. De dokter kon het niet geloven. Niemand kon uitleggen wat er was gebeurd. Iedereen verklaarde dat dit een wonder was.

Manuel was nog te jong geweest om zich de ziekte te herinneren, maar hij kent elk detail omdat moeder hem er elke dag aan herinnert. Hij heeft anderen verteld over het wonder sinds hij drie jaar oud was en naar de kleuterschool ging. Voortdurend zoekt hij naar de mogelijkheid om zijn eigen getuigenis te delen.

Nu is hij 9 jaar oud en heeft hij zijn ervaring kort geleden gedeeld tijdens een Bijbelles op school. Een andere keer sprak de onderwijzer over gebed en Manuel vertelde hoe de gebeden van zijn moeder zijn leven hadden gered. Wanneer klasgenoten tijdens de pauze over God spreken, vertelt hij hun over Gods kracht tijdens zijn ziekte. Wanneer hem gevraagd wordt om tijdens de sabbatschool en op verjaardagen te spreken, vertelt hij zijn verhaal opnieuw. 'Ik probeer elke mogelijkheid te benutten om met mensen te delen wat God voor me heeft gedaan', zei Manuel.

Zendingsberichten voor kinderen eerste kwartaal 2020

Door dit persoonlijk getuigenis hebben vrienden aan Manuel gevraagd om hun meer over God te vertellen. Hij heeft een kinderbijbel aan één van zijn vrienden gegeven. Manuel hoopt dat zijn verhaal vele mensen tot God zal leiden.

Leven zonder pizza
Italië, 7 maart
Thomas Boldrini, 7

Toen Thomas 1 jaar oud was, gaf moeder hem een klein stukje kaas om op te knabbelen. Hij at de kaas en kon plotseling geen adem meer halen. Moeder snelde met de baby naar het ziekenhuis, waar een dokter zijn leven redde. De dokter verklaarde echter wel dat Thomas een ernstige melkallergie had. In Italië, waar Thomas woont, is dit geen kleinigheidje. Italianen zijn dol op melk. Ze drinken de melk niet alleen, Italianen houden ook van pizza met mozzarella kaas en van spaghetti met Parmezaanse kaas. Daarnaast zijn ze gek op ijs en taart, wat allemaal met melk wordt gemaakt. Thomas daarentegen kon geen van deze gerechten eten zonder gevaar voor zijn leven.

De allergie veranderde het leven van zijn familie. Als Thomas werd uitgenodigd op het verjaardagsfeestje van een vriend, moest moeder een speciale taart voor hem bakken. Bij de ijssalon kon Thomas alleen granita bestellen, een Siciliaans dessert dat vaak wordt gemaakt van ijs en citroensap. Moeder lichtte kerkleden in over Thomas' allergie en zij veranderden hun favoriete kerkelijke pizzabijeenkomsten op zaterdagavonden. Pizza stond nog steeds op het menu, maar alleen het deeg en tomatensaus. Er werd geen kaas op gestrooid.

Moeder vroeg zich af hoe Thomas het in Italië zou overleven met zijn allergie. Thomas vroeg zich af hoe hij het zou overleven. Elke avond tijdens de gezinswijding bad hij om hulp. 'Ik wil beter worden, Jezus, zodat ik net zoals de andere kinderen kan eten', zei hij. Moeder bad ook en ze schakelde vele dokters in en vroeg hun om hulp. Uiteindelijk stuitte ze op een dokter uit Israël die zei dat hij misschien een oplossing wist. Hij was aan het experimenteren met een nieuwe behandelmethode.

Drie maanden gingen voorbij. Thomas en zijn moeder bleven bidden. Op een dag verklaarde de dokter uit Israël plotseling dat de behandeling ten einde was gekomen en dat Thomas alles kon eten wat hij maar wilde. Moeder twijfelde, waardoor de dokter haar voorstelde om een taart mee te nemen naar zijn spreekkamer zodat ze het samen konden opeten. In plaats daarvan bakte moeder een citroentaart. Ze gebruikte veel meel – 4 kopjes (500 gram) – en een heel klein beetje melk – 2 eetlepels (30 gram). De volgende dag sneed ze een zo klein mogelijk stukje af voor Thomas.

Behoedzaam keek moeder toe om te zien of Thomas een allergische reactie zou krijgen. Niets gebeurde. Moeder nam Thomas mee naar een andere dokter die, nadat hij wat testen had afgenomen, verklaarde dat de jongen nog steeds allergisch was voor melk. Maar toen moeder hem vertelde over de citroentaart, stelde hij voor een experiment te doen. Hij gaf Thomas een half glas melk en gaf hem de opdracht om die hoeveelheid binnen 7 uur in het ziekenhuis op te drinken. 'Als hij er slecht op reageert, staan de medicijnen klaar om Thomas' leven te redden', zei hij.

In kleine beetjes wist Thomas de melk binnen 7 uur op te drinken. Niets gebeurde. 'Je bent volledig hersteld', zei de dokter verbaasd. 'Je kan alles eten, ook zuivelproducten. Dit is een wonder!' De volgende dag dronk Thomas voor het eerst melk bij het ontbijt. In de kerk die sabbat verkondigden Thomas en moeder het grote nieuws dat God hun gebeden had beantwoord. De kerkleden waren zo blij. Een paar huilden. Die avond organiseerde de kerk een groot pizzafeest. Iedereen, ook Thomas, at hun pizza met kaas erbovenop. Daarna aten ze ijs, al was het februari en heel koud buiten.

Thomas is nu 7 jaar oud en hij is God ontzettend dankbaar. Elke avond bij de gezinswijding dankt Thomas God voor zijn goedheid. Hij is niet meer bang voor zijn gezondheid, en hij bidt om hulp voor andere dingen. 'Dank U, God, voor alles wat ik heb en dat U me heeft geholpen om te herstellen van mijn allergie', zegt hij. 'Vanavond vraag ik U alleen om goede dromen of om een geheel droomloze nacht.' Hij weet dat God zijn melkallergie genas en boze dromen ook teniet kan doen.

Vrienden meenemen naar de kerk

Spanje, 14 maart

Sung Hye Choi, 28

Sung Hye Choi is een Zuid-Koreaanse, maar ze heeft nooit in Zuid-Korea gewoond. Sung Hye werd geboren in Paraguay, een land in Zuid-Amerika. Voordat ze geboren werd, waren haar ouders daar naartoe verhuisd om te werken. Al woonde Sung Hye niet in Zuid-Korea, in de hoofdstad van Paraguay, haar leven was doordrongen van Koreaanse invloeden. Ze ging naar een Koreaanse school, waar haar moeder voorzitter was van de ouderraad. Op zondagen nam haar moeder haar mee naar een Koreaanse kerk. Thuis aten ze Koreaanse gerechten zoals witte rijst en octopus.

Op een dag, toen Sung Hye 8 jaar oud was, liet moeder plotseling weten dat het gezin niet langer op zondag naar de kerk zou gaan. 'We gaan niet meer naar die kerk, maar we zullen in God blijven geloven', zei moeder. Het maakte Sung Hye niet uit. Geen kerk betekende meer tijd voor huiswerk en winkelen. Ze vond het fijn als haar moeder haar geld gaf om snoep te kopen en klein speelgoed.

Een jaar ging voorbij en iets ongewoons gebeurde bij haar thuis. Moeder kookte geen witte rijst meer en schotelde hun in plaats daarvan bruine rijst voor. Het witte brood werd vervangen door volkoren brood. Vlees kwam niet meer op de eettafel. 'Waar is de octopus?', vroeg vader. Moeder glimlachte en zei dat ze haar gezin graag gezond wilde houden.

Op een dag deed moeder een andere onverwachte aankondiging. 'Deze week gaan we weer naar de kerk', zei ze. 'Weet je nog dat we naar de kerk gingen op zondag? Nou, voortaan gaan we op zaterdag.' 'Waarom op zaterdag?', vroeg Sung Hye. 'Omdat iemand van de zaterdagkerk ons heeft uitgenodigd', antwoordde haar moeder. Ze zei dat de Bijbel leert dat zaterdag de sabbat is en dat de sabbat bij zonsondergang op vrijdag begint en eindigt met de zonsondergang op zaterdag. 'In die periode kan je niets kopen of verkopen', zei ze.

Sung Hye vond het geen probleem om niets te verkopen. Ze was maar 9 jaar en bezat niets om te verkopen. Maar ze vond het wel leuk om op zaterdag snoep en klein speelgoed te kopen. 'Waarom mama?', zei ze smekend. 'Waarom moet alles nou zo veranderen?' Ze kwam te weten dat haar moeder vrienden was geworden met een adventistische vrouw op school. De adventistische vrouw had moeder laten zien wat de Bijbel leert over rein en onrein voedsel, een gezond dieet, en over de sabbat.

Op sabbat nam moeder Sung Hye en haar broertjes van 11 en 7 mee naar de kerk. Sung Hye genoot van de sabbatschoolles. De onderwijzeres vertelde boeiende verhalen en gaf een kleurrijke sticker aan elk kind dat een Bijbelvers uit zijn/haar hoofd had geleerd. Sung Hye wilde ook een sticker!

Thuis stond ze voortaan op 5 uur 's ochtends op, lang voor alle anderen, om het Bijbelvers voor die week te leren. Op sabbat zei ze het vers dat ze had geleerd, perfect op en kreeg haar sticker. Ze was zo blij!

Na een tijdje werd moeder gedoopt. Sung Hye, haar broers en haar vader zijn ook gedoopt. Vandaag de dag studeert Sung Hye aan de Sagunto Adventist College in Spanje. Ze wil zijn zoals de adventistische vrouw die haar moeder tot God bracht.

Het geloof van een jongen
Spanje, 21 maart
David Lucas Dolete Druga, 10

De negenjarige David Lucas Dolete Druga had veel vragen. 'Waar komen mensen vandaan?', vroeg hij aan zijn vader. 'Waarom zijn we hier? Waarom zeg jij dat God ons heeft geschapen terwijl de leraar zegt dat we van de apen komen?' Vader had David geleerd dat God de mens had geschapen, maar op de openbare school in de hoofdstad van Spanje, Madrid, kreeg de jongen hele andere ideeën te horen.

Vader was zo blij toen het gezin Madrid verliet zodat hij kon studeren voor predikant aan de Sagunto Adventist College in Sagunto. Op de campus van die universiteit was een basisschool waar David uit de Bijbel kon leren over de schepping. Maar een maand voordat het schooljaar zou beginnen, kreeg vader te horen dat er geen plek was voor David in groep 6. Veel ouders hadden de namen van hun kinderen op de wachtlijst gezet voor die groep en David stond heel laag op de lijst. 'Laten we dit in gebed brengen', zei vader.

Bij de gezinswijding die avond baden vader, moeder en David ervoor dat David toegelaten zou worden op de adventistische school. Een maand lang baden ze iedere dag. Toen kreeg vader toch het slechte nieuws te horen van het schoolhoofd. 'We hebben geen plek voor David', zei hij. 'Sorry'. David werd ingeschreven bij een openbare school. Toch gaf het gezin niet op. Vader, moeder en David bleven bidden dat de jongen in staat zou zijn om naar de adventistische school te gaan. Een maand ging voorbij. Twee maanden. Moeder hield ermee op om te bidden voor de school. Vader deed hetzelfde.

'God moet een plan hebben voor David op de openbare school', zei vader. 'Misschien is het de bedoeling dat David een goede getuige is voor zijn klasgenoten.' Maar David bleef bidden. Bij elke avondwijding dankte hij God voor zijn vader en moeder en eindigde hij het gebed met de woorden, 'God, als U wilt dat ik naar de adventistische school ga, geef me dan alstublieft een plek in groep 6.' Vader maakte zich zorgen. Hij wilde niet dat David teleurgesteld zou worden. 'Dwing God niet', leerde hij de jongen. 'God geeft niet altijd het antwoord dat wij graag willen.' Toch bleef David erom bidden.

Toen het schooljaar al vier maanden bezig was, kwam vader te weten dat iemand uit groep 6 de adventistische school had verlaten. Hij haastte zich naar het kantoor van het schoolhoofd om te vragen of er nu plaats was voor David in de klas. 'David is welkom op deze school', verklaarde de directeur. 'Maar wees niet te enthousiast. Je moet eerst toestemming krijgen van het stedelijk bureau voor onderwijs om David van de openbare school over te plaatsen naar de adventistische school. In deze tijd van het schooljaar is het heel moeilijk om daar goedkeuring voor te ontvangen.'

Vader en moeder besloten een poging te wagen, maar zonder veel hoop reden ze naar het onderwijsbureau in de stad. Veertig minuten later hadden ze het bewijs van overschrijving. David kon naar de adventistische school gaan! Vader en moeder konden het niet geloven. Terwijl ze het bureau verlieten, stopten ze om te bidden. 'Wat is dan de sterveling dat U aan hem denkt, het mensenkind dat U naar hem omziet?', bad vader, terwijl hij het gebed van David herhaalde uit Psalm 8:5. 'U geeft ons dit alles, al hadden we zo weinig geloof. U voorziet in alle dingen.'

David was thuis toen vader en moeder aankwamen. 'Kijk!', zei vader, terwijl hij het bewijs van overschrijving liet zien. 'Zo machtig is God. Dit is zijn antwoord op jouw gebed!' Een grote

glimlach verscheen op Davids gezicht en hij sprong in het rond uit vreugde. 'Laten we opnieuw bidden', zei vader. 'Laten we God danken.' David boog zijn hoofd en bad. 'Dank U, Jezus, dat U heeft geluisterd naar mijn gebed', zei hij. 'Helpt U mij om te genieten van deze school'. Terwijl hij zijn ogen opende, keerde hij zich tot zijn vader. 'Wilt u een potje voetbal met mij spelen?'

Vandaag de dag gaat David naar de school die maar een paar stappen verwijderd is van de seminarie klaslokalen waar zijn vader studeert om predikant te worden aan de Sagunto Adventist College.

Wonderland
13e Sabbat, 28 maart
José López, 90

Het hoofd van de school had een belangrijke opdracht om te vervullen. De adventkerk wilde grond kopen voor een nieuwe school in Spanje, en het was zijn taak om die grond te vinden. Maar waar? Het schoolhoofd, José López, begon zijn zoektocht naar een stuk land in en rondom de hoofdstad van Spanje, Madrid. De grond was aangenaam, maar het kostte meer dan de 3,5 miljoen peseta die hem gegeven waren om te besteden.

José nam een kijkje bij een kavel in en rondom de op één na grootste stad in Spanje, Barcelona. Het gebied was mooi, maar de vraagprijs was opnieuw hoger dan het geldbedrag dat hij bezat. José zette zijn zoektocht voort in de stad die de op twee na grootste was in Spanje, Valencia. Dit stuk grond lag voor hem dicht bij huis omdat hij het hoofd was van een adventistische school die gevestigd was in een kerkgebouw in Valencia. Het kerkgebouw was echter te klein. Vele studenten op de school leerden voor predikant, en een groter gebouw was hoognodig. José zocht in Valencia en schakelde makelaars in om hem te helpen. Ze zeiden hem dat grond in de stad veel duurder was dan wat hij kon betalen.

Op een dag stelde een makelaar aan José voor om een kavel te bekijken, 30 kilometer (19 mijl) ten noorden van Valencia. José was erg tevreden met wat hij zag. Het stuk grond was gelegen in een heuvelachtig landschap. Een deel daarvan was overdekt met een bos vol prachtige, groene dennenbomen, perfect om in te wandelen en te kamperen. En nog belangrijker, het centrale deel van de kavel bevatte verlaten johannesbroodstruiken en olijfbomen. José wist dat dit een ideale locatie zou zijn om een school te bouwen.

De makelaar zag dat José het stuk land erg mooi vond. 'Het is een prachtige plek', zei hij. 'Maar ik moet u wel waarschuwen. Het is prijzig.' De eigenaar van het gebied, een oudere vrouw van in de 80, vroeg het enorme bedrag van 4,5 miljoen peseta – 1 miljoen meer peseta dan waar José over beschikte. José ontmoette de eigenaar. 'We vinden deze plek geweldig', zei hij tegen haar. 'Maar het is te duur. We hebben maar 3,5 miljoen peseta.' De oudere eigenares dacht even na. 'Vindt u het goed als ik dit vanmiddag bespreek met mijn dochters?', zei ze. 'Mijn overleden echtgenoot gaf me de voorwaarden om dit land te verkopen.'

Onder vier ogen sprak de vrouw met haar twee dochters, allebei in de 50. Ze herinnerden haar eraan dat hun vader voor zijn dood een voorwaarde had gesteld om het land te verkopen. 'Denkt u eraan, papa wilde het land niet verkopen mits het gebruikt wordt voor een school', zei een dochter. De bejaarde eigenares overlegde weer met José. 'Waarom wilt u dit land kopen?', vroeg ze. 'We willen een school beginnen', antwoordde José. De oudere dame keek verbaasd. Ze had dat antwoord niet zien aankomen. Een paar jaar lang had ze geprobeerd het stuk grond te verkopen, maar niemand was van plan geweest er een school mee te openen. 'Hoeveel geld zei je dat je had?', vroeg ze. 'We hebben 3,5 miljoen', zei hij. De bejaarde eigenares dacht even na. 'Mijn dochters willen het verkopen voor een bedrag van 4,5 miljoen', zei ze. 'Maar ik ben erg oud en ik wil niet sterven zonder dat ik de wensen van mijn echtgenoot in vervulling heb zien gaan. Omdat u een school wilt openen, zal ik opnieuw met mijn dochters in gesprek gaan.'

De vrouw overlegde met haar dochters en sprak weer met José. Ze twijfelde eraan dat José echt van plan was om een school te openen. 'Ik wil er zeker van zijn dat dit gebruikt zal worden voor een school', zei ze. 'Je mag het land kopen voor 3,5 miljoen, maar je moet een belofte

ondertekenen dat je het werkelijk zal gebruiken om een school mee te openen.' José kon zijn oren niet geloven. Van schrik viel hij bijna flauw. Hij stond versteld dat de eigenares bereid was om zo'n groot bedrag af te trekken van de oorspronkelijke vraagprijs.

De eigenares ging verder. 'Mijn echtgenoot was onderwijzer, en het was zijn wens en droom dat een school op dit stuk land gebouwd zou worden', legde ze uit. 'Het gebied is jarenlang niet gebruikt, maar nu kan ik in vrede sterven omdat ik de wensen van mijn echtgenoot in vervulling heb gebracht.' Op dat moment wist José dat God het stuk grond voor de school had uitgekozen, lang voordat de Adventkerk er zelfs naar was gaan zoeken.

In 1974, drie jaar nadat het land was gekocht, werd het Sagunto Adventist College geopend. Vandaag de dag beschikt de campus over ongeveer 700 leerlingen die naar de basisschool gaan, middelbare school, muziekschool en naar het seminarie voor theologie studenten en toekomstige predikanten. Dr. José López is nu 90 jaar oud en hij woont in een verzorgingstehuis vlakbij het Sagunto Adventist College. Hij werd emotioneel toen hij aan het moment terugdacht dat de bejaarde eigenares verklaarde dat ze de kavel zou verkopen voor de bouw van een school. 'Het was een wonder!', zei hij.